

Sygn. akt V CSK 242/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa P. S.A. w W.

przeciwko F. Sp. z o.o. w R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanej Spółki od wyroku Sądu pierwszej instancji utrzymującego w mocy nakaz zapłaty wydany na podstawie weksla w postępowaniu nakazowym, nakazujący pozwanej zapłatę na rzecz powodowego Banku kwoty 1 384 093,71 z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

Sądy między innymi uznały, że oznaczenie remitenta na wekslu powinno być zgodne z brzmieniem firmy wpisanym w Krajowym Rejestrze Sądowym i stwierdziły, że odpowiada temu wymaganiu oznaczenie na przedmiotowym wekslu powodowego remitenta skrótem jego nazwy wpisanym jako firma do Krajowego Rejestru Sądowego w rubryce przeznaczonej na wpis jego oddziałów.

W skardze kasacyjnej strona pozwana, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wskazując, że w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne: 1. „czy nieważny jest weksel, w którym oznaczono remitenta-przedsiębiorcę będącego osobą prawną- skrótem firmy, który nie został ujawniony w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego?” oraz 2. „czy zasada formalizmu wekslowego, zasada pewności obrotu oraz obowiązek szczególnej staranności w zakresie czynności podejmowanych przez profesjonalistów w ramach prowadzonej przezeń działalności gospodarczej, pozwalają na dokonywanie wykładni kluczowych rekwizytów weksla, w szczególności celem potwierdzenia jego ważności, w przypadku, gdy dany weksel został zastosowany jako forma zabezpieczenia wierzytelności przez bank, czyli podmiot zawodowo trudniący się działalnością bankową i finansową, powszechnie posługujący się wekslami?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania prawnego powstałego na tle określonego przepisu prawa, związanego

z ustalonym w sprawie stanem faktycznym oraz wskazania kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje, wykazania, iż mają poważny i uniwersalny charakter oraz że ich rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy jest konieczne nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także przydatne dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że pozwana nie wykazała powyższych okoliczności.

Pierwsze pytanie nie ma związku z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Pytanie bowiem opiera się na przyjętym w nim założeniu, że na wekslu oznaczono remitenta skrótem firmy, który nie został ujawniony w rejestrze przedsiębiorstw KRS, podczas gdy Sądy obu instancji ustaliły, iż skrót firmy strony powodowej, którym została oznaczona na wekslu jako remitent, został wpisany do rejestru przedsiębiorstw KRS. Skarżąca nie podważyła tego ustalenia, a zatem wiąże ono Sąd Najwyższy, wobec czego brak podstaw do przyjęcia, że przedstawione przez nią zagadnienie powstało w niniejszej sprawie oraz że jego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy miałoby znaczenie dla jej rozstrzygnięcia.

Drugie pytanie zostało przedstawione bez wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało i uzasadnione tak ogólnie, że nie można ustalić jego związku z rozpoznawaną sprawą ani z kontrowersjami jakie budzi problematyka wykładni weksla. W szczególności nie wiadomo, jakie elementy weksla miałyby podlegać wykładni, o której mowa w pytaniu, jak również w jaki sposób ewentualna odpowiedź Sądu Najwyższego mogłaby wpłynąć na rozstrzygnięcie sprawy. Można więc tylko stwierdzić, że Sąd Najwyższy wielokrotnie już wypowiadał się w kwestii wykładni weksla i jej dopuszczalnego zakresu, wystarczy odwołać się do wypowiedzi w tym przedmiocie zawartych w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 29 czerwca 1995 r. III CZP 66/95, OSNC 1995/12/168 oraz w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 r. II CSK 296/11, OSNC 2012/6/80. Skarżąca nie poddała analizie

tych orzeczeń ani nie wykazała, że nie uwzględniają one kwestii wskazanych przez nią w pytaniu.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Sąd nie orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego, bowiem zawarty w tym przedmiocie w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek dotyczył tylko rozstrzygnięcia oddalającego skargę kasacyjną i nie obejmował orzeczenia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, które zapadło w sprawie. O wydanie takiego orzeczenia strona powodowa w ogóle nie wносиła i żądała zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego tylko w razie oddalenia skargi kasacyjnej, co jest dla Sądu wiążące.